

„Da Vinci koodi” autor

DAN BROWN

NEW YORK TIMESI BESTSELLER

PÄRITOLU

Kes sa ka ei ole. Mida sa ka ei usu. See kõik muutub.

Dan Brown
Origin
2017

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, firmad, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud isikute, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Kujundanud Reet Helm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Dan Brown
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B02333318
ISBN 978-9949-82-198-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Ena mälestuseks

Peame olema valmis vabanema elust, mille
oleme endale kavandanud, et saada elu, mis
meid ootab.

- JOSEPH CAMPBELL

FAKT:

Kogu kunst, arhitektuur, paigad, teadus- ja usuorganisatsioonid selles romaanis on tõelised.

PROLOOG

Igivana kolisev rong ronis peadpöörivast tõusust üles ja Edmond Kirsch silmitses sakilist mäetippu enda kohal. Kauguses tundus paljale kaljuseinale ehitatud massiivne kiviklooster õhus rippuvat, nagu oleks see võluväl püstloodis järsaku külge kinnitatud.

See ajatu pühamu Kataloonias oli pannud enam kui neli sajandit vastu lakkamatule raskusjõule, kaldumata kordagi kõrvale algsest eesmärgist: eraldada oma asukad kaasaegsest maailmast.

Irooniliselt on nad nüüd esimesed, kes kuulevad tõtt, mõtles Kirsch, arutades endamisi, kuidas nad võiksid reageerida. Ajalooliselt on maailma kõige ohtlikumad inimesed jumalamehed... eriti kui nende jumalad ohtu satuvad. Ja mina viskan leegitseva oda herilasepessa.

Kui rong mäetippu jõudis, nägi Kirsch üksildast kogu, kes teda platvormil ootas. Kokku kuivanud inimskelett oli rüütatud katoliku kiriku traditsioonilisse purpurpunasesse sutaani, mille peal oli valge *rochet*, ning kandis peas *zucchetto*'t. Kirsch tundis oma võõrustaja fotodel nähtud aukuvajunud näo ära ja teda tabas ootamatu adrenaliinisööst.

Valdespino ise tuli mulle vastu.

Piiskop Antonio Valdespino oli Hispaanias mõjukas isik – mitte üksnes kuninga enda lähedane sõber ja nõuandja, vaid ka konservatiivsete katoliiklike väärtuste ja traditsioonilise poliitika säilitamise üks häälekamaid ja mõjukamaid toetajaid kogu riigis.

„Edmond Kirsch?“ venitas piiskop, kui Edmond rongist välja astus.

„Süüdi,“ naeratas Kirsch lähemale astudes ja surus vastuvõtja kordist kätt. „Piiskop Valdespino, olen väga tänulik, et te selle kohtumise korraldasite.“

„Hindan kõrgelt, et te seda palusite.“ Piiskopi hääli oli tugevam, kui Kirsch oleks oodanud: selge ja läbitungiv nagu kirikukell. „Teadusemehed, eriti nii silmapaistvad nagu teie, ei konsulteeri meiega just sageli. Siitkaudu palun.“

Külm mägituul pani Valdespino sutaanisaba lehvima, kui piiskop Kirschi ees üle platvormi minema hakkas.

„Pean tunnistama,“ ütles Valdespino, „et te näete välja teistsugune, kui ma ette kujutasin. Ootasin teadlast, aga teie olete üsna...“ Ta piidles pisukese halvaksapanuga külalise peent Kiton K50 ülikonda ja jaanalinunahast Barkeri kingi. „Selle kohta öeldakse vist „hip“?“

Kirsch naeratas viisakalt. *Sõna „hip“ oli läinud moest aastakümneid tagasi.* „Lugesdes teie saavutuste nimekirja,“ jätkas piiskop, „ei ole ma siiski päris kindel, millega te tegelete.“

„Olen spetsialiseerunud mänguteooriale ja arvutimodelleerimisele.“
„Nii et loote arvutimänge, mida lapsed mängivad?“

Kirsch tajus, et piiskop teeskleb teadmatust, püüdes mõjuda veidrikuna. Tegelikult, nagu Kirsch teadis, oli Valdespino tehnoloogiaga hirmuäratavalt hästi kursis ja hoiatas sageli teisi selle ohtude eest. „Ei, tegelikult on mänguteooria matemaatika valdkond, mis uurib mustreid, et teha prognoose tuleviku kohta.“

„Ahjaa. Ma vist lugesin, et te nägite paari aasta eest ette Euroopa eelarvekriisi? Kui keegi ei kuulanud, päätsite te olukorra, leiutades arvutiprogrammi, mis Euroopa Liidu huku veerelt tagasi tiris. Mis see teie kuulus tsitaat oligi? „Kolmekümne kolme aastasena olen niisama vana kui Kristus, kui ta surnust üles tõusis.““

Kirsch krimpis nägu. „Vilets analoogia, Teie Hiilgus. Ma olin siis noor.“

„Noor?“ Piiskop kõhistas naerda. „Ja kui vana te nüüd olete... umbes nelikümmend?“

„Täpselt nii.“

Vana mees naeratas ja tugev tuul pani ta rüü jälle lehvima. „Noh, alandlikud pidid pärima maa, kuid selle asemel on see läinud noortele – tehniliste kalduvustega noortele, kes vaatavad oma hinge asemel videoekraanidele. Pean tunnistama, et ei kujutlenud iial, et mul on põhjust kohtuda noore mehega, kes seda pealetungi juhib. Te ju teate, et teid kutsutakse prohvetiks.“

„Teie puhul mitte kuigi heaks, Teie Hiilgus,“ vastas Kirsch. „Kui ma palusin, kas võiksin teie ja teie kolleegidega eraviisiliselt kohtuda, arvestasin, et võimalus, et te nõustute, on vaid kaksikümmend protsenti.“

„Ja nagu ma oma kolleegidele ütlesin, võivad usklikud uskmata kuulamisest alati kasu saada. Saatana häält kuuldes hindame rohkem Jumala häält.“ Vana mees naeratas. „Ma teen muidugi nalja. Palun andstage mu iganenud huumorimeel. Aeg-ajalt ütlevad mu filtrid üles.“

Seda öeldes andis piiskop Valdespino märku edasi liikuda. „Teised ootavad. Palun siitkaudu.“

Kirsch silmitses nende sihtmärki, hiiglaslikku hallist kivist tsitadelli, mis kükitas ligi tuhande meetri võrra alla, rohetavate metsakasvanud küngaste poole laskuva kalju serval. Kõrgusest heitumata viis Kirsch

pilgu kuristikult ning mõtteid ees ootavale kohtumisele koondades järgnes piiskopile mööda ebauhtlast rada kaljuveerel.

Kirsch oli palunud audientsi kolme väljapaistva usujuhiga, kes olid äsja osalenud Montserratis konverentsil.

Maailma Religioonide Parlament.

Alates 1893. aastast olid sajad ligi kolmekümmet religiooni esindavad usujuhid kogunenud iga paari aasta tagant uues kohas, et veeta nädal usunditevahelises dialoogis. Osalejate seas oli hulk mõjukaid ristiusu preestreid, juudi rabisid ja islami mullasid kõikjalt maailmast, lisaks neile ka hinduismi *pujari*'d, budismi bhikšud, džainistid, sikhid ja teised.

Eesmärk, mille parlament oli endale võtnud, oli „kultiveerida maailma religioonide vahel koosmeelt, rajada erinevate vaimuste vahele sildu ning otsida kõigi usundite puutepunkte“.

Õilis püüed, mõtles Kirsch, kuigi pidas seda tühjaks ponnistuseks, tähenduseta otsinguks, et leida iidsete väljamõeldiste, muistendite ja müütide sasipuntras juhuslikke kokkupuuteid.

Kui piiskop Valdespino teda mööda teerada edasi juhatas, kiikas Kirsch muiates mäeküljelt alla. *Mooses ronis märke, et võtta vastu Jumala sõna... ja mina ronin märke, et teha täpselt vastupidist.*

Kirschi motiiv siia märke tõusmiseks, nagu ta endale kinnitas, oli eetiline kohusetunne, kuid ta teadis, et külaskäiku toidab ka tubli kogus ülbust – ta tahtis tunda rahuldust istuda vastamisi nende vaimulikega ja ennustada nende peatset kadu.

Teie aeg meie tõe defineerimisel on otsa saanud.

„Vaatasin teie elulugu,“ ütles piiskop järsult ja vaatas Kirschi poole. „Selgus, et te olete Harvardi ülikooli toodang.“

„Bakalaureuseõppest. Jah.“

„Või nii. Lugesin hiljuti, et esimest korda Harvardi ajaloos on Harvardi tudengite seas rohkem ateiste ja agnostikuid kui neid, kes peavad end mõne usu järgijaks. See on üsna kõnekas statistika, härra Kirsch.“

Mida on mul öelda, tahtnuks Kirsch vastata, *meie tudengid lähevad aina targemaks.*

Kui nad iidse kivihoonde juurde saabusid, piitsutas tuul valjemini. Maja sissekäigu hämaras valguses oli õhk põleva viiruki raskest lõhnast paks. Mehed kõndisid läbi pimedate koridoride labürindi ja Kirschi silmad püüdsid oma võõrustajale järgnedes kohaneda. Viimaks jõudsid nad ebatavaliselt pisikese puust ukse juurde. Piiskop koputas, kumardus ja astus sisse, andes külalisele märku endale järgneda.

Kirsch astus ebakindlalt üle lävepaku.

Ta leidis ennast riskülikukujulisest saalist, mille kõrged seinad olid üleni kaetud iidsete nahkköidetega. Osa raamaturiialeid seisis seinaga risti nagu roided, vaheldudes malmradiaatoritega, mis sisisesid ja kolisesid ning tekitasid võõriku tunde, et ruum on elus. Kirsch tõstis pilgu teist korrust ümbritsevale ilustustega rinnatisele, ja teadis igasuguse kahtlusega, kus ta viibib.

See on *Montserrati kuulus raamatukogu*, mõistis ta, jahmunud, et teda siia lubati. Kuulduste kohaselt sisaldas see püha ruum üliharuldasi tekste, millele oli ligipääs vaid munkadel, kes olid selle mäe eraldatuses pühendanud oma elu Jumalale.

„Te palusite diskreetsust,“ ütles piiskop. „See on meie kõige privaatsem paik. Siin on käinud vähesed väljastpoolt.“

„Helde privileeg. Suur tänu.“

Kirsch järgnes piiskopile suure puust laua äärde, kus ootas kaks eakat meest. Vasakpoolne tundus ajast räsitud, väsinud silmade ja pulstunud valge habemega. Mehel oli seljas must kortsus ülikond ja valge särk ning peas kõvakübar.

„See on rabi Yehuda Köves,“ tutvustas piiskop. „Ta on silmapaistev juudi filosoof, kes on kirjutanud palju kabalistlikust kosmoloogiast.“

Kirsch küünitask üle laua ja surus viisakalt rabi Kövesi kätt. „Rõõm kohtuda,“ ütles ta. „Olen lugenud teie raamatuid kabalast. Ma ei saa öelda, et neid mõistsin, kuid ma olen neid lugenud.“

Köves noogutas sõbralikult ja tupsutas taskurätikuga oma vesiseid silmi.

„Ja see,“ jätkas piiskop teisele mehele osutades, „on lugupeetud *al-lamah Syed al-Fadl*.“

Austatud islamivaimulik tõusis ja naeratas laialt. Ta oli lühike ja tüse ning tema joviaalne nägu ei sobinud kokku tumedate läbitungivate silmadega. Mehel oli seljas tagasihoidlik valge *thawb*. „Härra Kirsch, olen lugenud teie ettekuulutusi inimkonna tuleviku kohta. Ma ei saa öelda, et oleksin nendega nõus, kuid ma olen neid lugenud.“

Kirsch naeratas sõbralikult ja surus vaimuliku kätt.

„Nagu te teate,“ lisas piiskop kolleegide poole pöördudes, „on meie külaline Edmond Kirsch äärmiselt tuntud arvutiteadlane, mänguteoreetik, leiutaja ja omamoodi tehnoloogiamailma prohvet. Tema tausta arvestades olin jahmunud, kui ta palus võimalust meie kolme poole pöörduda. Seetõttu jätan nüüd härra Kirschi ülesandeks selgitada, miks ta siia tuli.“